

Arrest

nr. 308 879 van 25 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 12 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 26 april 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing stelt verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 278 710 van 13 oktober 2022.

Op 24 november 2022 dient verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2022 werd ingediend door :

*K. (...), A. (...) (R.R.: (...))
geboren te (...) op (...) 1985
nationaliteit: Liberia
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Voor wat betreft de voorgelegde kopie van een lidkaart van de ‘(...)’, dient er opgemerkt te worden dat dit slechts een bewijs is dat de persoon vermeld op deze kaart lid is van ‘(...)’, doch kan geenszins aanvaard worden als een geldig identiteitsbewijs daar deze kaart niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen.

Verder worden er ook geboorteaktes van kinderen voorgelegd waarop als naam van de vader A. (...) K. (...) wordt vermeld. Echter, deze geboorteaktes tonen niet aan dat betrokkene dezelfde persoon is als de persoon die omschreven wordt als vader in deze geboorteaktes.

Wat het uittreksel uit het Belgisch Rijksregister betreft, dient er opgemerkt te worden dat ook dit document niet aantoont dat de persoon vermeldt op dit document dezelfde persoon is als betrokkene.

Bovendien, en vooral, dient er tenslotte opgemerkt te worden dat de Omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart. De hierboven vermelde en bij onderhavige aanvraag voorgelegde documenten zijn geen “internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart” en derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.”

Tevens op 11 oktober 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: K. (...), A. (...)
geboortedatum: (...) 1985
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Liberia*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.*

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op allé actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet aan dat hij kinderen heeft die in België verblijven.

Het gezins- en familieleven : betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het materiële motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) *In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de

administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn, omdat de aanvraag niet vergezeld is van een kopie van het internationaal erkend paspoort of gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch zou er een geldige motivering zijn die zou toelaten om verzoeker vrij te stellen van deze verplichting.

Dat de aanvraag niet werd vergezeld van een paspoort of ID-bewijs klopt, doch uit de aanvraag blijkt wel degelijk dat het voor verzoeker onmogelijk was/is om dit te bekomen. Hij legde om deze redenen andere documenten voor waaruit zijn identiteit blijkt.

Verzoeker ontvluchtte zijn land reeds jaren geleden en diende hier op 12.12.2019 een verzoek in tot internationale bescherming (ook in de jaren daarvoor verbleef hij reeds in Europa). Hij verkreeg hierin pas een beslissing op 26.04.2022; evenwel een beslissing waarin zijn verzoek werd geweigerd. Verzoeker ging

daartegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch middels arrest dd. 13.10.2022 werd dit beroep verworpen.

Bij zijn verzoek om internationale bescherming kon verzoeker geen identiteitsdocumenten voorleggen (zie stuk 5 uit de 9bis-stukkenbundel). Gedurende de hele asielpcedure kon verzoeker uiteraard ook geen contact opnemen met zijn herkomstland, aangezien dat niet is toegelaten en bovendien vreesde verzoeker voor zijn leven.

Ook na het definitieve arrest in deze procedure en thans nog steeds, is dit verzoeker onmogelijk. Het is niet omdat hij niet werd erkend als vluchteling in de zin van de wet, dat verzoeker niet vreest voor zijn leven indien hij zou terugkeren. Bovendien situeert zijn hele leven zich inmiddels hier. Het is voor hem onmogelijk om contacten op te nemen met zijn herkomstland of hiernaar terug te keren (ook tijdelijk) om een identiteitsdocument te verkrijgen, dan wel om de aanvraag 9bis aldaar in te dienen. Verzoeker verblijft al jaren niet meer in zijn herkomstland. Zelfs los van zijn vrees, is het onmogelijk voor hem om hier nog een administratieve procedure, zoals het verkrijgen van een identiteitsbewijs, op te starten.

Dit werd duidelijk gemaakt in de 9bis-aanvraag en dient wel degelijk beschouwd te worden als afdoende motivering waarom verzoeker dient te worden vrijgesteld van de verplichting om een paspoort voor te leggen.

Bovendien legde hij daarnaast wel overige documenten voor waaruit zijn identiteit blijkt, zoals: kopie van de lidkaart (...) (dewelke ook werd gebruikt bij de asielaanvraag - hierbij werd zijn identiteit wél aanvaard); geboorteaktes van de kinderen van verzoeker, waarop hij staat vermeld als vader; en outprint van zijn Belgisch rijksregister (zie stukken 2-4 uit de 9bis-stukkenbundel).

Volgens verwerende partij tonen deze stukken niet de identiteit aan van verzoeker. Nochtans werd de lidkaart van (...) in de asielaanvraag wél aanvaard als identiteitsbewijs en betekent ook de inschrijving in het Rijksregister een aanvaarding van zijn identiteit!

Alleszins werd duidelijk aangetoond dat verzoeker wel degelijk dient te worden vrijgesteld van de verplichting om een internationaal paspoort of nationaal ID-bewijs voor te leggen, gelet op hetgeen hierboven gaat.

6.

Alle overige elementen worden zelfs niet besproken door verwerende partij...

Verzoeker is nochtans van oordeel dat er zowel sprake is van 'buitengewone omstandigheden' als humanitaire redenen om zijn aanvraag goed te keuren.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt daarbij het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

7.

Verzoeker kwam in 2019 naar België en verblijft thans bijna 4 jaar onafgebroken in België. Hij doorliep hier een langdurige asielprocedure, zoals hierboven reeds werd besproken.

Intussen zijn we 4 jaar verder en is het verblijf van verzoeker hier steeds gedekt geweest door een oranje kaart, dan wel gedoogd geweest. Hij ontving nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten.

Hij heeft hier een sociale verankering, een vast adres, hij heeft hier gewerkt... (zie 9bis-stukkenbundel). Vanuit dit verblijf heeft verzoeker zich met andere woorden ten volle kunnen integreren; dit terwijl hij in het land van herkomst niets of niemand meer heeft – ook niet tijdelijk (en tijdelijk is hier relatief gelet op de lange behandelingsduur van 9bis-aanvragen).

Hem nu dus de regularisatie van zijn verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat manifest in tegen het redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel. Door het jarenlange gedekte dan wel gedoogde verblijf, mocht verzoeker erop vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

8.

Zoals gezegd heeft verzoeker dus zijn privé leven hier uitgebouwd, en dit deels vanuit een legaal verblijf tijdens de lange asielprocedure.

Hiertoe legde verzoeker tal van documenten voor bij zijn aanvraag (dewelke deel uitmaken van het administratief dossier van verwerende partij):

- Bewijs vast adres;*
- Bewijzen tewerkstelling;*
- Het volgen van taalcursus en inburgeringscursus;*
- Bewijzen van sociale verankering.*

Verzoeker heeft hier dus zijn privé uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij bespreekt dit alles niet, hetgeen getuigt van een onzorgvuldige houding vanwege het bestuur. Er wordt namelijk geen rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van 'buitengewone omstandigheden'. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoeker typeren!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden..

Verwerende partij had rekening moeten houden met al deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het dossier van verzoeker. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is.

9.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoeker dient te worden geregulariseerd. Verzoeker acht het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot het focussen op het gebrek aan paspoort/ID-bewijs (terwijl er wel een afdoende motivering voorligt over waarom verzoeker van deze verplichting dient te worden vrijgesteld).

Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) zijn langdurig en gedoogd verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, 2) zijn concrete

omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie en privé alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in het herkomstland, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen. Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

10.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is dus van mening dat hij enerzijds voldoende heeft aangetoond waarom hij dient te worden vrijgesteld van de verplichting om een paspoort/ID-bewijs voor te leggen en anderzijds dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Hij verblijft bijna 4 in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond.

Als gevolg hiervan werd tevens de bijlage 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op geen enkele manier wordt gemotiveerd!

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de verblijfsaanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat deze niet vergezeld is van een kopie van zijn internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van zijn nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van de identiteitsdocumentatievoorwaarde. Hetzelfde geldt ook voor de tweede bestreden beslissing. Verweerder motiveert immers concreet, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort of een geldig visum. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (cf. RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoont” (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat “een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is” en dat bij gebrek aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf “niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden” (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens toelaatbaar cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2006- 2007, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheids-voorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager zelf.

Verzoeker ontkent niet dat hij geen deugdzaam identiteitsdocument heeft voorgelegd bij het indienen van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij meent echter dat *in casu* toepassing moet worden gemaakt van de uitzondering voorzien in artikel 9bis, §1, tweede lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet. Hij stelt namelijk dat het voor hem onmogelijk is om een identiteitsdocument te verwerven in België. Verzoeker betoogt dat het gegeven dat zijn verzoek om internationale bescherming definitief werd afgewezen, niet betekent dat hij daarom niet meer vreest voor zijn leven bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Het zou voor hem dan ook onmogelijk zijn om contact op te nemen met zijn land van herkomst of hiernaar terug te keren om op die manier een identiteitsdocument te verkrijgen. Het is daarom dat hij bepaalde andere documenten heeft voorgelegd die volgens verzoeker weldegelijk zijn identiteit bewijzen.

Een lezing van de eerste bestreden beslissing leert dat verweerder het voldaan zijn van de voorwaarden betreffende de uitzondering voorzien in artikel 9bis, §1, tweede lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet niet bewezen acht. In de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van zijn nationale identiteitskaart heeft voorgelegd. Wat de overige documenten betreft, oordeelt verweerder als volgt:

“Voor wat betreft de voorgelegde kopie van een lidkaart van de ‘(...)’, dient er opgemerkt te worden dat dit slechts een bewijs is dat de persoon vermeld op deze kaart lid is van ‘(...)’, doch kan geenszins aanvaard worden als een geldig identiteitsbewijs daar deze kaart niet werd afgeleverd door de officiële autoriteiten van het land van herkomst bevoegd voor de afgifte van identiteitsbewijzen.

Verder worden er ook geboorteaktes van kinderen voorgelegd waarop als naam van de vader A. (...) K. (...) wordt vermeld. Echter, deze geboorteaktes tonen niet aan dat betrokkene dezelfde persoon is als de persoon die omschreven wordt als vader in deze geboorteaktes.

Wat het uittreksel uit het Belgisch Rijksregister betreft, dient er opgemerkt te worden dat ook dit document niet aantoont dat de persoon vermeldt op dit document dezelfde persoon is als betrokkene.”

Waar verzoeker blijft volharden dat het voor hem onmogelijk is om iemand in zijn land van herkomst te contacteren en op die manier een kopie van enig officieel identiteitsdocument te verkrijgen, merkt de Raad het volgende op. Er kan ten deze dienstig worden verwezen naar de asielprocedure van verzoeker en het daaruit voortvloeiende arrest van de Raad nr. 278 710 van 13 oktober 2022. Daarin wordt het volgende besloten:

“Wat betreft zijn werk in de mijnbouw, benadrukt verzoeker dat hij werkzaam was als broker. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal dit als dusdanig niet betwist, leest de Raad dit niet zo terug in de bestreden beslissing. Integendeel, stelt de commissaris-generaal dat van een verzoeker die beweert jarenlang werkzaam te zijn geweest in de mijnsector en verbonden te zijn geweest aan een bedrijf dienaangaande, kan worden verwacht dat hij officiële stavingsstukken kan aanbrengen om deze werkzaamheden te staven. De Raad kan enkel herhalen dat het enige stuk dat verzoeker heeft overgemaakt, een kopie van een betalingsformulier van (...) INC. betreft, dat geen enkele melding maakt van verzoekers naam. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de commissarisgeneraal en de Raad zijn werkzaamheden bij voormeld ontmijningsbedrijf zonder meer dienen te weerhouden, louter op grond van een document dat geen andere link met verzoeker heeft, dan het gegeven dat hij het in zijn bezit heeft. Waar hij aangeeft dat hij geen andere documenten kon overmaken, omdat hij deze is kwijt geraakt tijdens de boottocht naar Turkije, wijst de Raad erop dat het toch enigszins opmerkelijk is dat verzoeker al zijn meest belangrijke documenten – zoals zijn brokers ID en zijn paspoort – kwijt is geraakt, omdat hij niets bij zich op zijn lichaam mocht houden, doch dat hij de kopie van een betalingsformulier alsnog heeft kunnen bijhouden.

(...)

Wat betreft de bij aanvullende nota overgemaakte foto van een lidkaart bij “(...)” dd. 3 juli 2013, herhaalt de Raad dat verzoeker heeft verklaard dat hij zijn brokerskaart kwijtspeelde bij de overtocht naar Europa, zodat het opmerkelijk is dat verzoeker er alsnog in slaagt om zijn lidkaart – die niet vermeldt dat het gaat om een duplicaat – over te maken. Alleszins, zoals gezegd, toont deze lidkaart hoogstens aan dat verzoeker van 3 juli 2013 tot 31 juli 2014 “member” was bij de “(...)”. Dat verzoeker jarenlang actief was in de mijnontginning,

doch– zelfs na in contact te hebben gestaan met een contactpersoon in het herkomstland – er slechts in slaagt om één foto van een lidkaart over te maken, is opmerkelijk.

(...)

Wat betreft de lidkaart van de “(...)” dd. 3 juli 2013, wijst de Raad er vooreerst op dat slechts een foto van deze kaart wordt overgemaakt en niet de originele lidkaart. Het is hierbij ook enigszins opmerkelijk dat verzoeker thans deze foto van de lidkaart voorlegt, waarbij hij aangeeft dat hij dit niet eerder kon overmaken omdat het enige tijd duurde alvorens hij een contactpersoon in zijn herkomstland kon bereiken, terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zijn brokers ID verloren was tijdens de overtocht van Turkije naar Europa (zie NPO, p. 6).”

Uit deze passages blijkt dat verzoeker er tijdens zijn asielprocedure weldegelijk in slaagde contact op te nemen met een contactpersoon in zijn land van herkomst, waarna deze persoon een foto van zijn (...) lidkaart kon opsturen. Er dienen dan ook ernstige vraagtekens te worden geplaatst bij verzoekers betoog dat het voor hem onmogelijk is om contact op te nemen met zijn herkomstland om een identiteitsdocument te verkrijgen. Dit is immers precies wat er tijdens de asielprocedure wel is gebeurd. Verzoeker zet niet uiteen waarom het, gelet op het voorgaande, onmogelijk zou zijn om via deze contactpersoon aan een officieel identiteitsdocument te geraken terwijl het hem klaarblijkelijk wel is gelukt om via een derde aan een foto van zijn (...) lidkaart te geraken.

Wat deze (...) lidkaart betreft, bekritiseert verzoeker verder nog dat zijn identiteit aan de hand van deze lidkaart wel werd aanvaard in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Echter valt dit niet af te leiden uit het arrest van de Raad nr. 278 710 van 13 oktober 2022. Zoals in de voormelde passages uitdrukkelijk kan worden gelezen, lag deze lidkaart niet voor ten tijde van de asielprocedure bij de CGVS. De CGVS was dus onmogelijk in staat om aan de hand van dit document uitspraak te doen over verzoekers identiteit. Waar een foto van de lidkaart voor het eerst wordt neergelegd bij de Raad, oordeelt deze slechts dat “*deze lidkaart [toont] hoogstens aan dat verzoeker van 3 juli 2013 tot 31 juli 2014 “member” was bij de “(...).”* Daaruit kan niet worden afgeleid dat dit document wordt aanvaard als bewijs van verzoekers identiteit. Waar verzoeker de Raad tevergeefs tracht te overtuigen van het tegendeel, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad kan enkel besluiten dat verzoeker geen identiteitsdocument heeft voorgelegd bij zijn verblijfsaanvraag, hetgeen thans wel is vereist krachtens artikel 9*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet. Verweerder moet worden gevolgd waar hij in de eerste bestreden beslissing motiveert dat de voorgelegde documenten – de (...) lidkaart; de geboorteakten van zijn kinderen en een outprint van zijn Belgisch rijksregister – niet kunnen worden aanvaard als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis*, §1 van de Vreemdelingenwet. Evenmin slaagt verzoeker erin aannemelijk te maken dat hij is vrijgesteld van deze verplichting omdat hij in de onmogelijkheid verkeert een dergelijk identiteitsdocument te verwerven vanuit België.

Het betoog van verzoeker dat verweerder zich ten onrechte niet heeft uitgesproken over de aangevoerde buitengewone omstandigheden, is niet dienstig. Immers is reeds vast komen te staan dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, namelijk de identiteitsdocumentatievoorwaarde. In dat geval dient verweerder zich niet verder uit te spreken over de andere ontvankelijkheidsvoorwaarde, de buitengewone omstandigheden. Het feit dat niet aan de identiteitsdocumentatievereiste is voldaan, volstaat op zich reeds om de eerste bestreden beslissing te schragen.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“1.

Overeenkomstig artikel 8 EVRM heeft verzoeker recht op verblijf:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8, 2° beperkt met andere woorden de macht van de Staat, wat betekent dat een inmenging maar gerechtvaardigd is en geen inbreuk uitmaakt op artikel 8, 1° EVRM in zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van één van de opgesomde oogmerken noodzakelijk in een democratische samenleving.

2.

Alle landen die partij zijn bij het EVRM moeten bijgevolg nagaan of een beslissing m.b.t. verblijfsrecht het recht op gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten daarbij een belangenafweging (de zogenaamde “fair balance-toets”) maken. Het betreft een afweging tussen het belang van de staat om de immigratie te controleren enerzijds en anderzijds het belang van de betrokken vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van die staat.

Het EHRM herhaalt in haar vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door de vreemdeling gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om aldus de gezinshereniging op het grondgebied toe te staan.

Evenwel kunnen er soms positieve verplichting bestaan voor een staat om toch een toelating tot verblijf te verlenen om op deze manier het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet dergelijke positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt, en anderzijds van het algemeen belang van die staat.

Bij de belangenafweging moet er onder andere rekening gehouden worden met de volgende elementen:

- De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;
- De omvang van de banden in de staat;
- De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;
- De vraag of de vreemdeling wist, op het ogenblik dat hij het privé en gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit privé en gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf: verzoeker verbleef hier lange tijd onder dekking van een oranje kaart gedurende zijn lange asielaanvraag;
- ...

Uit voornoemd arrest volgt dat de staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de verzoeker zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moeten maken.

Verzoeker verwijst naar hetgeen hierboven werd gesteld, waaruit duidelijk blijkt dat hij dit alles zelfs niet ‘tijdelijk’ achterlaten, gelet op het feit dat al zijn belangen zich hier situeren! Al deze elementen betreffende essentiële belangen in iemands leven, waarvan niet van kan worden verwacht dat men deze achterlaat, al zeker niet gelet op het feit dat regularisatieaanvragen zéér lang duren (al zeker post corona-tijden)!”

2.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op een beschermenswaardig privéleven in België. De Raad merkt op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij reeds tien jaar in het Rijk verblijft en al zijn belangen zich hier situeren. De Raad stelt echter vast dat verzoeker dit voorgehouden privéleven op geen enkele wijze concretiseert. Verzoeker beperkt zich tot het enkele feit dat hij reeds lange tijd in België verblijft, doch dit enkele feit op zich is onvoldoende om van een beschermenswaardig privéleven in België te kunnen spreken. Hij legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat hij bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van zijn sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het vermeende privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich er zeer goed bewust van was dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoeker beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond.

Het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is dan ook ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
------------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

N. MOONEN